

ת"פ (ירושלים) 35326-09-23 - מדינת ישראל נ' אמג'ד שאהין

בית המשפט המחוזי בירושלים

ת"פ 35326-09-23 מדינת ישראל נ' שאהין
ואח'

לפני כבוד השופט אלעזר נחלון
בעניין: המאשימה

מדינת ישראל

נגד
הנאשמים

1. אמג'ד שאהין
2. איברהים קלגסי

בשם המאשימה: עו"ד רינת בן יעקב; עו"ד מוריה ברקוביץ'

עו"ד אכרם אבו לבדה

בשם נאשם 1:

גזר דין בעניינו של נאשם 2

א. כללי

1. נאשם 2 (להלן: הנאשם) הורשע בעבירה של סחר בנשק, על פי הודאתו שניתנה במסגרת הסדר טיעון. הגיעה העת לגזור את עונשו.

ב. המעשים שביצע הנאשם והעבירה שבה הורשע

2. ביום 23.12.24 הורשע הנאשם בעבירה של סחר בנשק, לפי סעיף 144(ב2) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין), בגין מעורבותו במכירת אקדח לסוכן משטרה.

3. העסקה עם הסוכן נערכה ביום 26.6.23.

קודם לעסקה היה הסוכן בקשר עם נאשם 1, שעמו גם ביצע עסקאות קודמות. נאשם זה העביר לסוכן מספר הצעות לרכישת אקדחים, ולבסוף הוסכם כי הסוכן ירכוש אקדח מתוצרת GLOCK מדגם חדש, תמורת 45,000 ₪. לצורך קידום העסקה העביר נאשם 1 לסוכן את מספר הטלפון של הנאשם, ובשיחה בין השניים התגלעה מחלוקת בשאלת עיתוי תשלום התמורה. בעקבות המחלוקת נערכה שיחה משולשת גם עם נאשם 1, והוסכם שתחילה האקדח יועבר אל הסוכן ורק אז תשולם התמורה לנאשם. הסוכן סירב לאפשרות שהעלה בפניו נאשם 1, שלפיה הוא עצמו ימכור לו את

האקדח ביום המחרת.

בהתאם לשיחה עם הנאשם הגיע הסוכן לאל זעיים ברכבו, שם פגש בנאשם שעלה לרכב והכווין אותו לשטח פתוח. בהגיעם למקום מסר הסוכן לנאשם 45,000 ₪, וזה העביר לו את האקדח. הסוכן טען את האקדח וירה באוויר, ובדרכו חזרה עדכן את נאשם 1 כי אכן רכש את האקדח.

4. עובדות כתב האישום המתוקן שבהן הודה הנאשם, ושפורטו לעיל, הן העומדות ביסוד הכרעת הדין. עם זאת במסגרת הטיעונים לעונש התברר כי הצדדים חלוקים ביניהם בשורה של עניינים הנוגעים למשמעות נוסח כתב האישום המתוקן והתיקונים שנערכו בו במסגרת הסדר הטיעון. הנאשם טען כי נוסח כתב האישום המתוקן מלמד על חלקו השולי בעסקה, כמי ששימש שליח של נאשם 1, ואילו המאשימה טענה כי הנוסח אינו מלמד על כך.

כך, בין היתר, בסוף המשפט שבסעיף 4 לעובדות כתב האישום המתוקן "... הוסכם כי... הסוכן ירכוש אקדח מסוג [GLOCK] מדגם חדש תמורת 45,000 ₪" נמחקו המילים "מנאשם 2", ולאחר המשפט המציין שנאשם 1 שלח לסוכן את מספר הטלפון של הנאשם הוספו המילים "לצורך קידום העסקה". הנאשם טען כי ניסוחים אלה מלמדים שמבחינה מהותית לא הוא היה הצד השני לעסקה כבעל האקדח, אלא שימש שליח של נאשם 1, ואילו המאשימה חלקה על כך.

כך, התגלעה מחלוקת בשאלה האם מנוסח סעיף 4 לעובדות כתב האישום המתוקן עולה שהאקדח שנמכר לבסוף היה אקדח שעליו דובר קודם לכן בין נאשם 1 לבין הסוכן, ושנאשם 1 הציע שהוא יביא אותו לסוכן באמצעות שליח. הנאשם טען כי מדובר באותו אקדח, וכי הדבר מלמד שגם לולא מעורבותו היה נאשם 1 מוציא לפועל את העסקה באמצעות שליח אחר, ואילו המאשימה טענה שעל פי הנוסח אין מדובר באותו אקדח.

כך, התגלעה מחלוקת בשאלה האם מנוסח סעיף 5 לעובדות כתב האישום המתוקן עולה שהנאשם לא היה מודע למהות העסקה עד לשיחה המשולשת עם הסוכן ונאשם 1. הנאשם טען כי באותו סעיף צוין שבשיחה בינו לבין הסוכן הוא דרש לקבל את התמורה ורק אז להעביר את "השקית" (להבדיל מ"האקדח"), בעוד שהמילה "אקדח" מופיעה לראשונה רק לאחר השיחה המשולשת. המאשימה חלקה על כך, וטענה כי מן הנוסח עולה שהנאשם היה מודע למהות העסקה כבר מתחילה.

מחלוקת נוספת התגלעה בשאלה האם מנוסח כתב האישום המתוקן ניתן לקבוע שהאקדח נמכר עם מחסנית אם לאו (סעיף 7 לעובדות כתב האישום המתוקן).

5. במחלוקות בין הצדדים יש להכריע על יסוד נוסח כתב האישום המתוקן. בנוגע לחלק מן המחלוקות, יכול נוסח זה לגלות פנים לכאן ולכאן, ונוכח עקרונות היסוד של הדין הפלילי במצב מעין זה יש לאמץ את המשמעות המקלה עם הנאשם.

כך, נוכח מחיקת המילים "מנאשם 2" בסעיף 4 לעובדות כתב האישום המתוקן, לא קיימת קביעה פוזיטיבית שלפיה הנאשם היה הצד השני לעסקה מבחינה מהותית ושהאקדח נרכש ממנו. מנגד, לא קיימת גם קביעה הפוכה, היינו שהאקדח לא נרכש מנאשם זה אלא מאחר. את מקומו של הנאשם בעסקה יש אפוא לבחון על יסוד יתר העובדות שבכתב האישום המתוקן.

אשר לשאלת השלב שבו התגבשה מודעותו של הנאשם לכך שמדובר בעסקה למכירת אקדח, הרי שסבורני כי פירוש המאשימה, שלפיו הנאשם היה מודע לכך כבר בעת שהסוכן יצר עמו קשר, הוא סביר יותר, ואף מתיישב טוב יותר עם סירובו למסור את האקדח לסוכן קודם לקבלת התמורה. גם העובדה שהנאשם קיבל לבסוף את התמורה, ולא צוין שהוא עשה זאת עבור נאשם 1, תומכת במקומו המרכזי בעסקה. עם זאת, זהו אינו הפירוש היחיד האפשרי, ונוסח סעיף 5 לעובדות כתב האישום המתוקן, המתייחס לשיחה בין הנאשם לבין הסוכן לגבי "שקית" ולא לגבי אקדח, יכול להכיל גם את פירוש הנאשם, ולו בדוחק: על פי פירוש זה, באותו שלב הנאשם לא היה מודע למהות העסקה, ומודעותו לפרטיה כעסקת נשק התגבשה רק לאחר השיחה המשולשת עם נאשם 1. לפי אותו פירוש, התעקשותו הראשונית של הנאשם על מסירת התמורה קודם למסירת החפץ מוסברת דווקא על רקע מקומו השולי, כעושה דברו של נאשם 1 בלא להיות מצוי בפרטים. ממילא, משהבהיר האחרון במסגרת השיחה המשולשת כי אין מניעה למסור לסוכן את האקדח עוד קודם לקבלת התמורה, הנאשם פעל בהתאם. נוכח העובדה שמדובר בפירוש אפשרי שאף מתיישב עם השמטת המילים "מנאשם 2" בסעיף 4, יש לאמצו לטובת הנאשם.

אשר לשאלה האם לצד האקדח נמכרה מחסנית, הרי שבמסגרת ההסדר הוסכם במפורש על מחיקת הטענה העובדתית שהאקדח נמכר עם מחסנית (סעיף 7 לעובדות כתב האישום המתוקן). אכן, בהמשך כתב האישום צוין כי הסוכן "טען את האקדח וירה..." (שם), אך מכך לא ניתן ללמוד שהטענה הייתה של מחסנית שהעביר הנאשם, ונוסח כתב האישום מתיישב היטב גם עם התרחיש שאת המחסנית הביא הסוכן.^[1]

אשר לשאלה האם האקדח שנמכר הוא אותו אקדח שנאשם 1 הציע לסוכן מראש כי יעבירו באמצעות שליח (חלף מפגש של הסוכן עם הנאשם באל זעיים), הרי שלטעמי יש לקבל את עמדת המאשימה כי אין מדובר באותו אקדח. אכן, כתב האישום יכול היה להיות ברור יותר בעניין זה, וטענת הנאשם כי מדובר באותו אקדח נתמכת הן בעובדה ששני האקדחים הם מתוצרת GLOCK והן בעובדה ששניהם היו באל זעיים. עם זאת, נוסח סעיף 4 לעובדות כתב האישום המתוקן אינו יכול לטעמי להתפרש כך שמדובר באותו אקדח: ראשית, מצוין שהוסכם כי הסוכן ירכוש "אקדח מסוג 'גלוק'" ולא את "האקדח" (שהוא האקדח שדובר עליו קודם לכן). שנית, מצוין מפורשות שמדובר באקדח "מדגם חדש" - נתון שלא צוין לגבי האקדח שעליו דובר קודם לכן. שלישית, אם מדובר באותו אקדח, לא ברור מדוע הסוכן, שקודם לכן טען כי מחיר של 43,000 ₪ הוא גבוה וסירב לרכוש את האקדח במחיר זה, הסכים לבסוף לרכשו תמורת 45,000 ₪. השינוי מובן אם מדובר באקדח אחר, כטענת המאשימה.

6. לצורך המשך גזר הדין יונח אפוא כי הנאשם היה מעורב במכירת אקדח שאינו אחד האקדחים שעליהם דובר בין נאשם 1 לבין הסוכן בשלבים קודמים, אלא אקדח אחר שעליו דובר בשיחה האחרונה ביניהם, "מדגם חדש"; כי הנאשם לא היה הצד השני לעסקה מבחינה מהותית, במובן זה שהאקדח לא נרכש ממנו; כי הוא פעל בשליחות נאשם 1, תוך שמשלב מסוים ידע שהוא נוטל חלק בעסקה למכירת אקדח; ^[2] וכי לא נמכרה גם מחסנית.

7. יצוין כי עניינו של נאשם 1, שהורשע גם בשלושה אישומים אחרים של עבירות נשק, נידון בנפרד, ודינו נגזר לא מכבר. אפנה אל גזר הדין במקומות הרלוונטיים.

ג. הראיות לעניין העונש

8. לבקשת הנאשם הוריתי על עריכת תסקיר שירות המבחן בעניינו. מתסקיר זה עלה כי הנאשם הוא כבן 32, נשוי ואב לשניים, תושב כפר עקב. עד מעצרו עבד הנאשם במכבסה בבעלות אביו וכן באיסוף בקבוקים. לדברי הנאשם הוא השלים 12 שנות לימוד וקיבל תעודת בגרות במערכת החינוך הפלסטינית ("תאוג'יה"), ובהמשך למד הנהלת חשבונות.

הנאשם עבר תהליך טיפולי בשירות המבחן, שבמסגרתו השתתף במשך כשבעה חודשים בטיפול קבוצתי. נמסר כי הנאשם השתתף בפגישות באופן פעיל, גילה פתיחות, ופיתח יכולת לבחון את התנהגויותיו ואת דפוסי התנהלותו בכלל, וביחס לנשק בפרט. שירות המבחן התרשם כי הנאשם עבר תהליך משמעותי של בחינה עצמית וחשבון נפש, הוא מביע חרטה עמוקה על מעשיו, ואף מכיר בחומרתם ובנזק הטמון בהם. הנאשם גם התרחק מגורמים שוליים שבהם היה קשור, ושינה את אורחות חייו. במכלול, נוכח התהליך שעבר הנאשם וההרתעה של ההליך הפלילי נגדו, העריך שירות המבחן כי רמת הסיכון למעורבות הנאשם במעשים דומים היא נמוכה.

על רקע האמור, שירות המבחן המליץ להטיל על הנאשם עונש של 9 חודשי מאסר שירוצו בדרך של עבודות שירות. לעמדת שירות המבחן עונש זה ישקף הכרה בתהליך שעבר הנאשם, יאפשר לו להמשיך לקיים חיים סדירים תוך כדי ריצוי עונשו, וימנע את החשש מכך שייחשף להתנהלות עבריינית וייגרר אחריה.

9. הנאשם הגיש מכתב המלצה של המכבסה שבה עבד, שממנו עולה בין היתר כי הוא שימש כמנכ"ל המכבסה משנת 2010 ועד למעצרו, ועבד תוך הפגנת מסירות ומקצועיות. הוגשו גם תלושי שכר התומכים בתקופת העבודה. עם זאת, מדובר כאמור במכבסה בבעלות אבי הנאשם או מי מבני משפחתו, כך שהמשקל שיש ליתן למכתב ההמלצה הוא מדוד.

ד. טענות הצדדים לעניין העונש

10. לטענת המאשימה, מתחם העונש ההולם למעשי הנאשם נע בין 45 ל-72 חודשי מאסר בפועל, והעונש המתאים לו עומד על הרף התחתון של המתחם ולצדו מאסר על תנאי וקנס כספי משמעותי של עשרות אלפי שקלים.

מבחינת נסיבות הקשורות בביצוע העבירה, המאשימה טענה כי הנאשם סחר באקדח באופן מתוכנן ומתואם, וממניעים כלכליים. המאשימה דחתה כאמור את הטענה כי הנאשם הוא "שליח", ולדבריה הנאשם הוא שהגיע עם האקדח, הוא שמכר אותו, הוא שקיבל את התמורה עבורו, והוא אף התמקח לגבי אופן התשלום.

בנוגע לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה המאשימה ציינה כי הנאשם הוא נעדר עבר פלילי שהודה במסגרת הסדר הטיעון על כל המשתמע מכך. מנגד צוינה החשיבות של שיקולי הרתעה בעבירות נשק. המאשימה טענה כי תסקיר שירות המבחן אינו מלמד על נסיבות המצדיקות לחרוג ממתחם העונש ההולם, ובכל מקרה העונש שעליו המליץ שירות המבחן אינו תואם את מעשי הנאשם ופוגע בתכלית של הרתעת הרבים.

11. בא כוח הנאשם מצידו טען כי מתחם העונש ההולם למעשי הנאשם נע בין 20 ל-40 חודשי מאסר; כי יש לסטות מן המתחם מטעמי שיקום; וכי יש לנכות מכל עונש מאסר שיוטל את מלוא הימים שבהם שהה הנאשם במעצר בפיקוח אלקטרוני. במכלול עתר בא כוח הנאשם לאמץ את המלצת שירות המבחן, ולהטיל על הנאשם עונש של תשעה חודשי מאסר שניתן יהיה לרצותם בדרך של עבודות שירות.

מבחינת נסיבות הקשורות בביצוע העבירה טען בא כוח הנאשם, כפי שצוין לעיל, כי חלקו של הנאשם היה שולי ביחס לחלקו של נאשם 1, ולמעשה הוא שימש כשליח בלבד: הקשר העיקרי היה בין הסוכן לבין נאשם 1; נאשם 1 העלה אפשרויות לביצוע העסקה בלא מעורבות הנאשם, באופן המלמד על כך שהעסקה הייתה נערכת גם בלעדי הנאשם; לא הנאשם קבע את מחיר האקדח; העובדה שמדובר היה באקדח התבהרה לנאשם רק לאחר השיחה המשולשת עם הסוכן ועם נאשם 1; הנאשם קיבל את האקדח סמוך לפני ביצוע העסקה, בעת שהגיע לאל זעיים; ואף לא ספר את הכסף שהתקבל בתמורה, באופן המלמד על חוסר עניינו בו. כמו כן לא נגרם נזק שכן האקדח הגיע לידי משטרת ישראל.

בא כוח הנאשם הוסיף וטען כי בעניינו של נאשם 1 עתרה המאשימה למתחם עונש הולם הנע בין 42 ל-70 חודשי מאסר הן ביחס לעסקה שבה היה מעורב הנאשם והן ביחס לעסקה נוספת שבה היה מעורב נאשם 1 לבדו, שחומרתה גבוהה יותר. לפיכך, כך נטען, המתחם בעניינו של הנאשם, שמעשיו חמורים הרבה פחות, צריך להיות נמוך במידה ניכרת.

מבחינת נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה וחריגה משיקולי שיקום נטען כי יש לאמץ את המלצת שירות המבחן ולהימנע משליחת הנאשם למאסר מאחורי סורג ובריח. הודגש כי הנאשם הוא נעדר עבר פלילי, לא פעל ממניע כלכלי, עבר תהליך טיפולי משמעותי, והסיכון הנשקף ממנו למעורבות חוזרת במעשים דומים הוא נמוך.

עוד נטען כי יש לנכות את ימי מעצרו של הנאשם בפיקוח אלקטרוני מתקופת המאסר. זאת בשים לב למשך תקופת המעצר בפיקוח; לכך שבמהלך חודשים ארוכים הנאשם שהה במעצר בפיקוח ללא חלונות פיקוח; לכך שמקום הפיקוח היה מרוחק מסביבת חייו וממשפחתו; ולהעדר הפרות כלשהן.

לעניין הקנס נטען שיש להסתפק בקנס הנע במתחם שבין 5,000 ל-10,000 ₪.

12. הנאשם עצמו לא ביקש לומר דבר.

ה. דיון

ה(1) גזירת הדין: קביעת מתחם ואפשרות החריגה ממנו

1. בגזר דינו של נאשם 1 עמדתי על אופן גזירת הדין, ואפנה לאמור שם. בתמצית אציין כי על פי חוק העונשין יש לקבוע תחילה "מתחם עונש הולם", וזאת תוך התחשבות "בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה" (סעיף 40ג(א) לחוק העונשין). לאחר קביעת מתחם העונש יש לגזור את העונש המתאים לנאשם, וזאת

בהתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה וכן בשיקולי הרתעה.

2. לענייננו אוסיף כי סעיף 40ד(א) לחוק מאפשר לחרוג ממתחם העונש ההולם מטעמי שיקום. בבסיס אפשרות זו עומדת לא רק "התחשבות אישית בעבריו, אלא עיקרה טמון בכך ששיקום מוצלח משרת את האינטרס החברתי של הגנה על החברה מפני עבירות עתידיות מצד אותו עבריין" (ע"פ 2667/18 יצחק נ' מדינת ישראל, פסקה 4 לפסק הדין של השופט מזוז (10.10.2018)). הסעיף קובע שאם בית המשפט מצא "כי הנאשם השתקם או כי יש סיכוי של ממש שישתקם", הוא רשאי לחרוג מן המתחם. בנוגע לסיכוי של ממש נקבע כי מדובר ב"סיכוי שיקום מובהקים" (ע"פ 1229/19 סלומינסקי נ' מדינת ישראל, פסקה 13 (1.7.2019); ע"פ 7757/21 ק"י מרזוקי נ' מדינת ישראל, פסקה 23 (24.5.2022)), וכי על השינוי להיות "יסודי ויציב" (ע"פ 8435/17 נפתלי נ' מדינת ישראל, פסקה 14 (7.4.2019)).

3. מה הם הקריטריונים לבחינת קיומו של שיקום מוצלח או סיכוי מובהק לשיקום כזה? צוין כי הדבר יכול להילמד מ"שילוב בין שינוי מהותי בהתייחסות הרגשית לאירוע העבירה המתבטא בנטילת אחריות, כפרה והבעת אמפתיה לנפגעי העבירה לבין אינדיקציות אובייקטיביות לקיומו של תהליך שיקומי-טיפול מוצלח וחזרה לדרך הישר" (ע"פ 6637/17 קרנדל נ' מדינת ישראל, פסקה 25 לפסק דינה של כבוד השופטת ד' ברק ארז (18.4.2018), להלן: עניין קרנדל). לצורך מסקנה זו, כך צוין, יש לשקול בין היתר, את "המוטיבציה שהפגין האדם שהורשע להשתקם; הליך של גמילה מהתמכרות שהוא עובר; השתלבות מוצלחת בהליכים טיפוליים שונים; אינדיקציות לשינוי עמוק בהתנהגות ובדרך החשיבה; הבעת חרטה כנה על המעשים והפגנת אמפתיה כלפי נפגעי העבירה" (שם, פסקה 24).

4. סעיף 40ד(ב) לחוק מסייג את האפשרות שבסעיף 40ד(א) במקרים שבהם "היו מעשה העבירה ומידת אשמו של הנאשם בעלי חומרה יתרה". במקרים כאלה ניתן לחרוג מן המתחם רק בנסיבות "מיוחדות ויוצאות דופן" תוך פירוט בגזר הדין. בפסיקה נתגלעו מחלוקות שונות בנוגע לפירוש של הוראה זו (ראו למשל עניין קרנדל; וכן ע"פ 2125/18 דוד נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (18.12.2018)).

ה(2) מתחם העונש ההולם למעשים שביצע הנאשם

5. לעניין השיקולים הרלוונטיים לקביעת מתחם העונש ההולם, אפנה לגזר הדין שניתן בעניינו של נאשם 1, וכן לפסיקה שנסקרה בו.

6. בתמצית ייאמר כי הערכים החברתיים העומדים ביסוד עבירות הנשק הם "שמירה על חיי אדם ועל שלמות גופו, וכן שמירה על סדרי חיים תקינים ושלווים..." (ע"פ 147/21 מדינת ישראל נ' ביטון, פסקה 7 (14.2.2021); ראו הפניות נוספות שם).

7. מבחינת נסיבות ביצוע העבירה, הנאשם היה מעורב במכירת אקדח שהיה זמין לשימוש לאחר הכנסת מחסנית ותחמושת (כעולה מן הירי שביצע הסוכן).

העסקה הייתה מתוכננת ובוצעה לאחר תיאום והיערכות.

מבחינת חלקו של הנאשם, הרי שנוכח נוסח כתב האישום המתוקן יונח כאמור כי הוא שימש כשליח (ובכל מקרה אין חולק שלנאשם הנוסף היה חלק ניכר בקשר עם הסוכן בכלל, ובתיאום העסקה בפרט). עם זאת, בסופו של דבר הנאשם הוא שהעביר את האקדח לסוכן, הוא שקיבל ממנו את תמורתו, והוא אף היה מעורב בהתדיינות לגבי אופן מסירת התמורה, כך שלא בכדי הוא הורשע בסחר בנשק ולא בעשיית עסקה אחרת בנשק.

הנזק העיקרי שהיה צפוי להיגרם הוא החשש מפני שימוש באקדח ופגיעה בערכים החברתיים הנזכרים, אך למרבה המזל האקדח הגיע לידי משטרת ישראל.

המניע למעשי הנאשם לא הובהר לאשורו: הנאשם טען כי המניע לא היה כלכלי, ותמיכה לקיומם של מניעים שאינם כלכליים ניתן למצוא גם בדבריו לשירות המבחן (ראו עמוד 2 לתסקיר, פיסקה שיטית). עם זאת, קשה להניח שהנאשם פעל בעסקה מעין זו בלא להפיק רווח כלכלי כלשהו.

לא נטען לפגם כלשהו ביכולתו של הנאשם להבין את מעשיו והפסול בהם או להימנע מהם.

8. מבחינת מדיניות הענישה הנהוגה, אפנה לפסיקה שנסקרה בגזר הדין בעניינו של נאשם 1.3 [3] יש לזכור כי העונש המרבי על עבירת סחר בנשק עומד על חמש עשרה שנות מאסר, והעונש המזערי על רבע מכך, אך אין מניעה שחלקו יינתן בדרך של מאסר על תנאי.

9. אשוב ואציין את דברי בית המשפט העליון כי "בעבירות של סחר בנשק קיים מנעד רחב של עונשים, אשר נגזרים, בין היתר, מנסיבות ביצוע העבירה, ומנסיבותיו האישיות של הנאשם" (ע"פ 2733/20 אבו זיאד נ' מדינת ישראל, פיסקה 20 (24.10.2021)). כמו כן אזכיר כי בע"פ 7595/19 סגים נ' מדינת ישראל (22.11.2020) צוין שחרף התפקיד השונה של כל מעורב בעסקה, "ישנה חשיבות בענישה מוחשית של כל אחת ואחת מהחוליות בשרשרת הסחר" (שם, פיסקה 32).

10. יצוין כי בעניינו של נאשם 1, שהורשע במעורבות בשלוש עסקאות למכירת אקדח וכן בהחזקת רובה, נקבע שמתחם העונש ההולם את העסקאות נע בין 65 ל-100 חודשי מאסר בפועל ולצדם עונשים נוספים. העונש הכולל שהוטל על נאשם 1, לרבות בגין החזקת הרובה, ובהתחשב בעברו הפלילי המשמעותי, עמד על 84 חודשי מאסר בפועל. ערעור על גזר דין זה תלוי ועומד.

11. על רקע חלקו של הנאשם בעסקה, כעולה מעובדות כתב האישום המתוקן העומדות בבסיס הכרעת הדין; על רקע הפסיקה שהובאה בגזר הדין בעניינו של נאשם 1; ועל רקע גזר דינו של נאשם זה וההבחנה בין מעשיו לבין מעשי הנאשם - סבורני כי מתחם העונש ההולם למעשיו של הנאשם נע בין 24 ל-48 חודשי מאסר בפועל, ולצדם עונשי מאסר על תנאי.

12. כמו כן בשים לב לסכומים שבהם העסקה הייתה כרוכה, ולהנחה שלפיה הנאשם הפיק ממנה רווח כלכלי כלשהו, מתחם העונש ההולם צריך לכלול קנס. לעניין זה יש לציין כי הנאשם טען שמצבו הכלכלי הוא שפיר.

ה(3) נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, שיקולי הרתעה ושיקולי שיקום

13. בגזירת עונשו של הנאשם יש להתחשב בנסיבות שאין קשורות בביצוע העבירה ובשיקולי הרתעה (סעיפים 40א, 40, 40 לחוק העונשין). כמו כן יש לבחון אם לחרוג ממתחם העונש ההולם משיקולי שיקום ובאיזו מידה.

14. במקרה שכאן מדובר כאמור בנאשם כבן 32.5, נשוי ואב לשניים.

לטובת הנאשם פועלת העובדה שהוא נעדר עבר פלילי.

כמו כן פועלת לטובתו העובדה שהוא נטל אחריות על מעשיו, והביא לחיסכון במשאבים שיפוטיים ובמשאבי גורמי האכיפה. המשקל שיינתן לנסיבה זו הוא משמעותי אך אינו מרבי, שכן הסדר הטיעון הוצג בפתח המועד שנקבע לשמיעת העדויות כך שהחיסכון לא היה מלא.

נוסף על כך יש ליתן משקל לעובדה שהנאשם היה נתון למעלה מארבעה חודשים במעצר מאחורי סורג ובריא, שתנאיו נוקשים מתנאי המאסר.

יש ליתן גם משקל לכך שהנאשם היה נתון כשנה וארבעה חודשים במעצר בפיקוח אלקטרוני; במקום המרוחק מסביבת מגוריו; כאשר במשך קרוב לעשרה חודשים הוא שהה במעצר ללא חלונות פיקוח או עם חלון שבועי יחיד. יודגש כי בניגוד לטענת הנאשם, ההלכה היא שאין לנכות ימי מעצר בפיקוח מתקופת המאסר באופן אריתמטי, אלא יש להתחשב בתקופה במסגרת קביעת תקופת המאסר, בכל מקרה על פי נסיבותיו (ראו ע"פ 7768/15 פלוני נ' מדינת ישראל (20.4.2016); ע"פ 6201/18 טובול נ' מדינת ישראל, פסקה 127 (28.10.2019)). [4]

15. לטעמי, על רקע התסקיר בעניינו של הנאשם, יש מקום לחרוג בעניינו ממתחם העונש ההולם מטעמי שיקום.

התסקיר לימד על תהליך טיפולי שעבר הנאשם במשך כשבעה חודשים בהשתתפות פעילה מצידו, שינוי מהותי בהתייחסותו לעבירה, הבנה של דפוסי התנהלותו הכוללים יותר ושינויים, ואף התרחקות מגורמים שוליים שתרמו להתרחשות העבירה. מבלי להביע עמדה בשאלה האם במקרה שכאן מדובר על מעשה עבירה ומידת אשם "בעלי חומרה יתרה", לטעמי מתקיימים התנאים לחרیגה מן המתחם גם אם יקבע שמדובר במעשה ובמידת אשם כאמור (השוו: ע"פ 526/14 פלוני נ' מדינת ישראל (12.3.2024)).

עם זאת, החריגה צריכה להיות מתונה. זאת על רקע העובדה שלא היה מדובר בתהליך טיפולי חריג במיוחד, אלא כזה שכלל פגישות קבוצתיות בשירות המבחן; ועל רקע שיקולי ההלימה והרתעת הרבים, שהם בעלי משקל משמעותי בעבירות נשק בכלל, ובעבירות סחר בנשק בפרט. מטעמים אלה, לא ניתן להסתפק במאסר שירוצה בדרך של עבודות שירות כפי שהציע שירות המבחן (ראו: ע"פ 4077/22 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 12 (28.7.2022)). אציין כי עומקו של התהליך הטיפולי שעבר הנאשם, כפי שתואר על ידי שירות המבחן, אשר הביא לכך שהחלטתי לחרוג מן המתחם בעניינו, גם יוצר את הציפייה ששהותו במאסר לתקופה שתוטל עליו לא תביא לנסיגתו לאחור. יש לקוות כי כך אכן יהיה.

16. באיזון בין השיקולים השונים, סבורני כי יש להטיל על הנאשם עונש של 20 חודשי מאסר בפועל, ולצידם עונשי מאסר על תנאי כאמור להלן. בשים לב לנימוקים דלעיל, ועל מנת לשמור על יחס סביר בין משך המאסר בפועל לבין משך המאסר על תנאי ולהימנע מעונש מאסר על תנאי בהיקף גדול במיוחד, סבורני גם כי מתקיימים אותם טעמים מיוחדים המצדיקים להטיל על הנאשם עונש מאסר כולל הנופל מן העונש המזערי לעבירה שבה הורשע.

17. כמו כן יש להטיל על הנאשם קנס בסך של 10,000 ₪. הסכום נקבע בשים לב להיקף התמורה, ומנגד למקומו של הנאשם בעסקה על פי הפירוש שניתן לעובדות כתב האישום המתוקן, כאמור לעיל.

ו. סיכום

18. נוכח כל האמור, נגזרים בזאת על הנאשם העונשים הבאים:

א. 20 חודשי מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו של הנאשם מאחורי סורג ובריח (5.9.23 עד 11.1.24).

הנאשם יתייצב לצורך ריצוי מאסרו ביום 3.8.25 עד השעה 10:00 במתקן הכליאה ניצן או בכל מתקן אחר שעליו יורה לו שירות בתי הסוהר, כשהוא מצויד בתעודת זהות או דרכון. הנאשם יוכל ליצור קשר עם שירות בתי הסוהר לצורך תהליך של מיון מוקדם, באמצעות הטלפון (074-7831077, 074-7831078) או הדוא"ל (MaasarN@jps.gov.il).

עד להתייצבות הנאשם המגבלות על חירותו תוספנה לחול.

ב. מאסר על-תנאי לתקופה של 15 חודשים. הנאשם יישא עונש זה אם בתוך שלוש שנים מיום שחרורו יעבור עבירת נשק מסוג פשע.

ג. מאסר על תנאי לתקופה של 9 חודשים. הנאשם יישא עונש זה אם בתוך שלוש שנים מיום שחרורו יעבור עבירה מסוג עוון הקשורה בנשק.

ד. קנס בסך של 10,000 ₪, שישולם עד ליום 1.9.25. לא ישולם הקנס עד לאותו מועד, ירצה הנאשם 65 ימי מאסר תמורתו.

19. ניתן לערער על פסק הדין בתוך 45 ימים.

ניתן והודע היום, ז' סיוון תשפ"ה, 03 יוני 2025, במעמד הצדדים.

[1] יוער כי אפילו בנוסח כתב האישום המקורי צוין שהנאשם העביר לסוכן "מחסנית ריקה תואמת", ומכאן שאף לשיטת המאשימה התחמושת שבה השתמש הסוכן לא הועברה לו על ידי הנאשם. האפשרות שכך גם היה לגבי המחסנית אינה בלתי מתקבלת על הדעת, אפוא.

[2] יובהר כי מסקנה זו מתייחסת אך ורק לנאשם, ונובעת כאמור מאופן ניסוח כתב האישום המתוקן בעניינו. אין בה כדי ללמד דבר על העובדות הרלוונטיות לגבי נאשם 1, שהן בהתאם לכתב האישום המתוקן בעניינו.

[3] יצוין כי פסקי הדין שאליהם הפנתה המאשימה בעניינו של הנאשם מתייחסים לכלי נשק מסוג אחר או למספר רב יותר של עסקאות, ועל כן העדפתי להתבסס על גזרי הדין שניתנו ביחס לנסיבות דומות יותר. אשר לפסקי הדין שאליהם הפנה בא כוח הנאשם, הרי שחלק ניכר מהם נסקרו בגזר הדין בעניינו של נאשם 1. ת"פ (מחוזי-ים) 35295-09-23, שגם אליו הפנה בא כוח הנאשם, קבע מתחם הנע בין 24 ל-60 חודשי מאסר למעורבות בעסקה יחידה של מכירת אקדח, והוא תואם את הסיכום של מדיניות הענישה המופיע בפסקה 21 לגזר הדין בעניינו של נאשם 1.

[4] פסק הדין בע"פ (מחוזי-ים) 5327-02-22 שאליו הפנה הנאשם אינו מלמד אחרת, ויש לקרוא אותו על רקע אי הבהירות הקונקרטית שנפלה בפסק דינה של הערכאה הדיונית ועל רקע יתר הנסיבות שפורטו בו (כאשר גם שם לא נוכח מלוא ימי המעצר בפיקוח באופן אריתמטי).